

[Thorndahl]

meget dystre vendinger om Danmarks situation og Danmarks fremtid.

I det økonomiske råds redegørelse om dansk økonomi af maj 1979 er resultatet af socialdemokratiets hurtige og bevidste indsats jo også tydeligt gjort op, og socialdemokratiet og statsministeren har simpelt hen både med hensyn til betalingsbalancen og med hensyn til arbejdsløsheden anbragt Danmark i den mest håbløse situation blandt samtlige industrialiserede lande.

Hvis vi derfor på baggrund af den enorme forskel, der har været mellem garantierne og de givne løfter fra socialdemokratiets side og de resultater, vi i dag kan gøre op på baggrund af fem års ledelse under den nuværende statsminister, ligesom skal vurdere fremtiden og de tilsagn og løfter, der ligger i dag med samme statsminister, må udgangspunktet egentlig være, at socialdemokratiet i de forløbne fem år har stået for et gigantisk folkebedrageri. På den baggrund kan det ikke være rimeligt, at socialdemokratiet forventer, at befolkningen eller folketingets partier skal fæste tillid til socialdemokratiets løfter, planer og vurderinger, eller hvad det nu hedder; det må være en naturlig og logisk konsekvens af bedømmelsen af den præsterede indsats.

Jeg må selvfølgelig – ret skal være ret – indrømme socialdemokratiet, at der trods alt har været en vis udvikling fra 1974 til i dag. Dengang, i 1974, hed løsningen socialdemokraternes helhedsplan. Det gør den ikke mere. Nu hedder den helhedsløsningen. Så noget er der trods alt ændret.

Der tales i den økonomisk-politiske debat meget om vore grundlæggende balanceproblemer. Det vil sige, at vi har både den store arbejdsløshed og et stort betalingsbalanceunderskud, og når man efter de almindelige socialdemokratiske teorier forsøger at nedbringe arbejdsløsheden, forøges betalingsbalanceunderskuddet tilsvarende, og omvendt, hvis omvendt. Men der er i virkeligheden et endnu væsentligere balanceproblem, som jeg senere skal vende tilbage til.

Når man nu ved, hvordan de almindelige socialdemokratiske politiske tankegange er, er det såmænd i og for sig ligetil at ryste en sådan beskæftigelsesmæssig og økonomisk cocktail sammen, sådan som vi nu har set det så mange gange før. Der skal være et

beskæftigelseselement i den, og det vil sige, at man fra regeringens side roder lidt rundt i disse virksomhedsstøtteordninger, vi har, flytter pengene lidt rundt mellem virksomhederne, og desuden sender man jo også nogle hundrede millioner kroner, eller hvor meget det nu kan være, ud til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, der stort set er uproductive og samfundslige gyldige offentlige beskæftigelsesarbejder. Så skal der selvfølgelig også være disse sociale kompensationer, som man vel nok mest af stemmefiskerimæssige grunde indarbejder i den samlede pakke, og de bliver så ydet til det, man kalder de socialt svageste grupper, der tilsyneladende definitionsmæssigt mest afgrænses af hensynet til, hvad der gavner socialdemokratiet mest ved det kommende valg.

Så skal der også laves lidt ændringer af skattelovgivningen, tilsyneladende mest ud fra almene misundelsespolitiske betragtninger, og så, når vi har et pris- og lønstop, skal det hænge sammen. Men fundamentet, det, det har drejet sig om i alle disse løsninger, har jo først og fremmest været at samle en eller anden afgiftsbuket. Det har man ikke gjort denne gang. Denne gang er menuens hovedret ændret. Man har grebet ind i dyrtidsreguleringen og i et vist omfang også i det bevægelige lønssystem. Fremover skal olierisistigninger altså ikke give lønmodtagerne kompensation over dyrtidsreguleringen, og belønningen skulle så være, at man nu begynder på ØD-ordningen. Og som sædvanlig pyntes hele anretningen op med lidt talmagi og serveres i øvrigt med de karakteristiske alvorstunge miner.

Men en ØD-ordning, med eller uden central fond, beskærer naturligvis lønmodtagerens indtægtsgrundlag, sådan må det jo være, og det vil sige, at indgrebet over for den automatiske dyrtidsregulering ledsages af en yderligere forringelse af lønmodtagernes vilkår gennem indførelsen af en ØD-ordning. I den anledning skal jeg kraftigt understrege, at fremskridtspartiet finder den automatiske dyrtidsregulering rigtig, og at vi derfor vil kæmpe for at bevare beskyttelsen af den realløn, lønmodtagerne har forhandlet sig frem til eller i hvert fald opnået, når overenskomsterne indgås.

I den forbindelse er det rimeligt at understrege, at ØD ikke er noget folkekrav. Det er det ikke på nogen som helst måde. Selv med